

ת"פ (חיפה) 62085-03-24 - מדינת-ישראל נ' מ.ז.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 62085-03-24 מדינת ישראל נ' ז'(עציר)
ואח'

בפני כבוד הנשיא, השופט אבי לוי
המאשימה: מדינת-ישראל
- נגד -
הנאשמים: 1. מ.ז. (עציר)
2. א.ז. (עציר)

גזר דין

הנאשמים שלפניי, מ.ז. (להלן: **הנאשם 1**) וא.ז. (להלן: **נאשם 2**) הורשעו ביום 11.2.24, בהתאם להודאתם, בעובדות כתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדם.

נאשם 1 הודה והורשע בעבירות שעניינן **פציעה בנסיבות מחמירות בצוותא**, עבירה לפי סעיף 334+335 (א)(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **"חוק העונשין" או "החוק"**) ו**נשיאה והובלת נשק בצוותא** לפי סעיף 144(ב) (רישה וסיפה) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

נאשם 2 הודה והורשע בעבירות שעניינן **פציעה בנסיבות מחמירות בצוותא**, עבירה לפי סעיף 334+335 (א)(1) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, **נשיאת נשק והובלתו בצוותא** לפי סעיף 144(ב) (רישה וסיפה) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, **נהיגה ללא רישיון נהיגה**, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 בצירוף סעיפים 62(1) ו-38(1) ו**נהיגה ללא פוליסה תקפה**, לפי סעיף 2(א) ו-(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970.

עובדות כתב האישום המתוקן

נ.ג. (המתלונן), מתגורר בשכונת ... ב....

עובר ליום 1.3.24 בשעה 14:59, רקמו הנאשמים תוכנית לירות לעבר ביתו של המתלונן.

במסגרת התוכנית, בתאריך 1.3.24 בשעה 14:59, יצאו הנאשמים ממתחם מגורים בסכנין, כשהם רוכבים על קטנוע מסוג טי מאקס (מספר רישוי 21-740-14) כאשר נאשם 2 נוהג ונאשם 1 יושב מאחוריו, וכששניהם עוטים על ראשם קסדות ומובילים בצוותא אקדח חצי אוטומטי מסוג Glock מודל gen19 4 (מספר סידורי 672AGHR) ואקדח נוסף המיועד לתחמושת בקוטר 9 מ"מ, כשהם טעונים במחסניות.

נאשם 2 נהג על הקטנוע כשאין ברשותו רישיון נהיגה המתיר נהיגה על קטנוע וללא פוליסת ביטוח תקפה.

הנאשמים הגיעו אל חצר הבית, כאשר המתלונן שהה בחצר. משהגיעו לחצר הבית הנאשמים דרכו את כלי הנשק וירו לכיוון בו שהה המתלונן. המתלונן נפצע מרסיס בחזה וכן נפגעה כתוצאה מהירי סוסה ששהתה באורווה מקליע שחדר לצווארה.

פ.ג. (אביו של המתלונן) וב.ג. (אָחיו של המתלונן), שמעו את היריות יצאו מהבית והתחילו לרוץ לעבר הנאשמים. הנאשמים החלו בנסיעה אל מחוץ לחצר במטרה להימלט מהמקום.

ה.ג. (אָחיו של המתלונן), ניסה לחסום את הקטנוע בגופו. בעקבות מעשיו של ה.ג., הנאשמים נפלו מהקטנוע ופתחו במנוסה רגלית מהמקום תוך שב.ג. ופ.ג. רודפים אחריהם. במהלך מנוסתם של הנאשמים מפ.ג. וב.ג. ירו הנאשמים בצוותא על מנת להניא את פ.ג. ואת ב.ג. מלרדוף אחריהם. בעקבות הירי עצרו פ.ג. וב.ג. את המרדף והנאשמים נמלטו מהמקום.

כתוצאה מהמעשים של הנאשמים, חדר רסיס לתת העור בבית החזה של המתלונן משמאל וגרם לאודם מסביב לפצע.

תסקיר לעניין העונש - נאשם 1

שירות המבחן תיאר במסגרת התסקיר כי ענייננו בנאשם בן 23, רווק, אשר סיים בגרות מלאה וכן סיים לימודי הנדסאי אדריכלות במכללת סכנין אך לא ניגש למבחן הגמר. שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר, בעל דימוי עצמי נמוך, אשר התפתח במשפחה קשת יום שהתמודדה עם מצוקה כלכלית ולא קיבל מענה לצרכיו הרגשיים. לאור אלו העריך שירות המבחן כי קיים פער משמעותי בין תפקודו התקין במסגרות השונות בחייו לבין מעורבותו בעבירות הנידונות.

הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי בצעירותו חווה קשיים חברתיים, הצקות, דחייה ואלימות. כמו כן, תיאר כי נוכח אלו והצורך בתחושת ביטחון התחבר לחברה שולית. עוד תיאר הנאשם כי הוא מנהל קשר זוגי מזה שנתיים וכי לאחר שיישא את עונשו הוא מתכנן למסד את הקשר הזוגי ולסיים את לימודיו. ביחס לביצוע העבירה, שיתף כי רצה להוכיח את עצמו וגבריותו לנאשם 2 וכי אין לו כל היכרות מוקדמת עם המתלונן.

ביחס לתפקודו של הנאשם במהלך תקופת מעצרו תיאר שירות המבחן כי הנאשם השתלב בקבוצות טיפוליות בתחומים שונים, בין היתר בתחום האלימות, זאת ללא עבירות משמעת וללא שלילית טובות הנאה. עוד תואר כי סיים קורס עזרה ראשונה וכי מזה 10 חודשים הוא מתפקד כתומך ומסייע לעצורים חדשים באגף ואף מצליח ליצור עמם קשר של אמון ועזרה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצליח לבחון באופן ביקורתי את מעשיו, מכיר בקשר שבין התנהגותו לבין תוצאותיה והפגיעה שנגרמה למתלונן. עוד התרשם השירות כי הנאשם מכיר בחומרת מעשיו ומביע צער וחרטה על התנהגותו. נוכח אלו, שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון לביצוע עבירת אלימות היא בינונית.

בסיכומי, המליץ שירות המבחן על הטלת ענישה חיצונית ומוחשית ובעלת גבולות ברורים העשויה לחדד עבור הנאשם את גבולות החוק וחומרת מעשיו ולהוות גורם מרתיע. עוד המליץ השירות כי במסגרת מאסרו ישקול שב"ס אפשרות לשלבו בתהליך טיפולי בתחום אלימות בהתאם לצרכיו.

תסקיר לעניין העונש - נאשם 2

שירות המבחן תיאר במסגרת התסקיר כי עניינו בנאשם בן 23 רווק אשר סיים 10 שנות לימוד ללא תעודת בגרות ולאורך השנים גילה חוסר יציבות במעברים בין מסגרות לימוד. עוד תואר כי הנאשם היה עתיד להתארס וכי האירוסין בוטלו עקב ההליך דן.

הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי אין לו היכרות מוקדמת או סכסוך עם המתלונן וציין כי פעל על פי הנחיית נאשם 1, מתוך רצון לסייע לו ומבלי שהכיר או הבין עד תום את שנדרש ממנו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לשלוט בדחפיו ויש לו נטייה לפעול באופן אימפולסיבי וללא שיקול דעת. עוד תואר כי הנאשם מתקשה לגלות תובנה מעמיקה ביחס לחומרה, משמעות והשלכות מעשיו וממוקד במצבו הרגשי הירוד כתוצאה ממעצרו. שירות המבחן תיאר כי הנאשם ביטא קושי לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו בעבירות ונעדר אמפתיה למתלונן.

הנאשם מסר בפני השירות כי היה מעוניין להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן, עם זאת שירות המבחן העריך כי הוא אינו מונע ממטרות שיקומיות וכן כי הוא נעדר מוטיבציה ובשלות לטיפול.

שירות המבחן העריך שישנו סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

ראיות לעניין העונש

ב"כ המאשימה הגיש תדפיס רישום תעבורתי בעניינו של נאשם 2 (טעמ/1).

ב"כ נאשם 1 הגישה מכתב מאת יו"ר המועצה המקומית ... (טעמ/1). במסגרתו תיאר ראש המועצה את היכרותו עם הנאשם ומשפחתו לאורך השנים ובפרט על אודות מעורבותו בקהילה. לאור אלו ביקש ראש המועצה להקל בעונשו וליתן לו הזדמנות להשתקם. עוד הגישה לעיוני אישור לימודים מטעם המכללה הארצית ... בעניינו של נאשם 1 (טעמ/2).

כמו כן הוגש לבקשתי מכתב מטעם ראש תחום שיקום וכישורי חיים במתקן הכליאה. (ראו החלטתי מיום 27.2.25) (סומן טעמ/3). במסגרת מכתב זה תואר כי הנאשם פועל כתומך באגף עצורי ימים. פורט כי במסגרת תפקידו הוא מסייע בתיווך מצבים וסיטואציות, מתריע על מצבים מסכנים או סימני מצוקה. באשר להליך השיקומי אותו עובר, תואר כי משולב בקבוצה טיפולית המלווה את תפקידו כתומך אשר במסגרתה מחזקים יכולות מקדמות אשר בין היתר מהוות קרקע לצמיחה והתפתחות אישית של התומך. בשל תפקיד זה נמצא הנאשם בקשר מעקב עקבי עם עו"ס. במסגרת וועדת הערכה אשר בחנה את תפקידו עלה כי מצליח לתקן ולשפר את ההתערבויות שלו בזכות הליך הטיפול וכן כי חל שיפור ביכולתו לשתף בתחושות ורגשות דבר המעיד על התפתחות אישית.

צוין כי משום שנמצא בסטטוס עצור, לא השתלב בטיפול ייעודי בתחום האלימות.

טיעונים לעניין העונש

מאשימה

ב"כ המאשימה המלומד, עו"ד חאלד חכרוש, הגיש מסמך טיעונים לעניין העונש והוסיף על דברים אלו בעל פה (טעת/2).

המאשימה עמדה על מנגנון הבניית שיקול הדעת בענישה. הודגש, כי עבירות בכלי נשק הפכו למכת מדינה, הפוגעת פגיעה של ממש בערך המוגן שעניינו שמירה על ביטחון הציבור. משכך, נטען, כי על בית המשפט לגמול למבצעים בעונשים משמעותיים.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ציין הפרקליט, כי העבירות בוצעו תוך תכנון מוקדם וכי ישנו פוטנציאל נזק עצום הכרוך בשימוש בנשק וביצוע ירי. בהקשר זה ציין כי אך בנס לא נגרם נזק חמור בהרבה. כן בעניינו של נאשם 2 התייחס לסיכון הכרוך בנהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח. עוד התייחס לכך שהנאשמים המשיכו בביצוע הירי בעת הימלטותם. הפרקליט הפנה לפסיקה המתאימה לשיטתו לנסיבות העניין והזכיר בהקשר זה את תיקון 140 לחוק העונשין. הפרקליט עתר לשרטט מתחמי ענישה באופן הבא:

· נאשם 1 - עתר לשרטט מתחם ענישה הנע בין 50 לבין 70 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

· נאשם 2 - עתר לשרטט מתחם ענישה הנע בין 55 לבין 70 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

בהתייחסו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, הפנה לממצאי תסקירי שירות המבחן, טען כי יש מקום לקבוע את עונשם של הנאשמים בהתחשב בהרתעת הרבים ועתר למקם את עונשם בשליש התחתון של המתחם המבוקש.

הגנה

ב"כ נאשם 1

ב"כ נאשם 1 המלומדת, עו"ד תמי אולמן, טענה כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה מחמירה מידי ואינה תואמת את נסיבות העניין. היא הגישה פסיקה הרלוונטית לטעמה לנסיבות ועתרה לשרטט מתחם ענישה הולם הנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות הפנתה הסנגורית לממצאי תסקיר שירות המבחן וכן למכתב שהוגש מטעם שירות בתי הסוהר (ר' לעיל טעה/3), בהקשר זה היא הפנתה לתפקודו החיובי של הנאשם במסגרת המעצר ולתפקידו כתומך לעצורים באגף מעצרי ימים.

באשר לסיכויי השיקום של הנאשם, התייחסה לעובדה כי כל שנותר לו להשלים במסגרת לימודי ההנדסה הוא סיום פרויקט הגמר ועל כן לטעמה, לאחר ריצוי מאסרו יחזור הנאשם לחייו הנורמטיביים כפי שהיו טרם ההליך דנן. עוד הוסיפה כי הסיכוי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות בעתיד נמוך.

ב"כ נאשם 2

ב"כ הנאשם המלומד, עו"ד שאדי דבאח, טען גם כן כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה מחמירה מדי בהתחשב בנסיבות העניין. הסנגור הפנה לפסיקה המתאימה לשיטתו למקרה ועמד על הפרוגנוזה החיובית הטמונה לטענתו בין ממצאי תסקיר שירות המבחן.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען כי הנזק שנגרם לנפגע העבירה אינו גבוה. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, הפנה הסנגור לגילו הצעיר של הנאשם, ללקיחת האחריות ולחיסכון בזמן שיפוטי וטען כי עברו התעבורתי של הנאשם אינו רלוונטי לענייננו.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, הוסיף כי אומנם על פי תיקון 140 לחוק העונשין, החל בעניינו של הנאשם, ישנו עונש מינימום. יחד עם זאת, ציין כי עונש המינימום יכול לכלול בחובו את עונש המאסר המותנה.

דברי הנאשמים

נאשם 1

הנאשם לקח אחריות על מעשיו, התנצל בפני נפגע העבירה, הפנה לפעילותו במסגרת המעצר ולקבוצות החונכות במסגרתן הוא תומך בעצורים אחרים בבית המעצר. עוד התייחס להליך הטיפול אותו הוא עובר ותיאר כי הוא רוצה לחזור לחיק משפחתו.

נאשם 2

הנאשם התנצל על מעשיו וטען כי הוא רוצה לחזור לחיק משפחתו על מנת לעזור להם.

דין והכרעה

לא ניתן להקל ראש בחומרת מעשיהם של הנאשמים בתיק זה, ובפרט בסיכון הגבוה שנשקף מהם לחיי אדם. הנאשמים עשו שימוש בנשק בלתי חוקי במסגרת סכסוך שנתגלע בינם לבין המתלונן. הנאשמים נסעו לחצר ביתו של המתלונן וירו לעברו מספר קליעים; לא זו אף זו, משניסו להימלט, ירו קליעים גם לעבר אביו ואחיו.

בתי-המשפט נלאו כבר מלשנות ולחזור על סלידתם ולהביע את שאט נפשם בכל הנוגע למעשים אלימים בכלל, ומעשים הנעשים תוך שימוש באמצעים כאלה או אחרים. פעם אחר פעם קוראות הערכאות כולן להחמיר בעונשו של מי שמבקש לעשות שימוש בתת-התרבות האלימה כדי ליישב סכסוכים.

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה. משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשמים ובין סוג העונש המוטל עליהם ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע עונש המתאים לנאשמים בשים לב לנסיבותיהם האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירות.

ראשית אפנה לדון בעניינו של נאשם 1

אומר מיד, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים על כך שמדובר באירוע אחד הכולל מסכת עובדתית אחת. המעשים נעשו כחלק מתוכנית עבריינית אחת, בסמיכות וב-"קשר הדוק" זה לזה. אזכיר, נאשם 1 הצטייד בנשק בלתי חוקי, בצוותא עם נאשם 2. משהגיעו השניים לביתו של המתלונן, דרכו את האקדחים וירו לכיוונו. כאשר ניסו הנאשמים לברוח מהמקום, ירו לכיוון אביו ואחיו של המתלונן, על מנת להצליח להימלט. (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל ניתן ביום 30.7.13); לפיכך וכמצוות סעיף 40(א) לחוק העונשין, ייקבע להלן מתחם הולם יחיד לאירוע כולו ויושת עונש כולל לכל העבירות.

יודגש, כי על אף שעסקין במספר עבירות, הנכללות בגדרו של האירוע האחד, יישמר בגזירת העונש יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של כל אחד מהנאשמים לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

ערכים מוגנים

בכל הנוגע לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם, הרי שהדברים ברורים. מעשיו פגעו בזכותו של המתלונן **לשלמות גופו ושלמות נפשו, בשלום הציבור ובקניינו, בכבוד האדם ובזכותם של אחרים לחיות חיים שלווים ובלתי מופרעים**. כן, ביחס לעבירת הנשק, הנושא ומוביל נשק לא חוקי ואף עושה בו שימוש, פוגע בראש ובראשונה **בביטחון המדינה ובמנגנוני שלטונה; בשלום הציבור ובסדר הציבורי**. הוא פוגע בביטחון הציבור **וחושף אותו לאירועי טרור עוין כמו גם פילי המבוצעים באמצעות נשק המוחזק והמושג שלא כחוק**. הפגיעה בערכים אלו ממשית.

כידוע, החזקת נשק, רכישתו, מכירתו, נשיאתו, הובלתו והשימוש בו הפכו למרבה הצער למכת מדינה (ראו לעניין זה למשל: ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' ג', פסקה 11, ביום 29.3.22). ברי, כי מדינה ריבונית ומתוקנת איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה שבמסגרתה מוחזק נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה, ועלולה חלילה, לכרסם ביסודות לחם חוקה.

פעם אחר פעם בשנים האחרונות, חזר ועמד בית-המשפט העליון על כך, כי בנשק בלתי-חוקי, המוחזק בידיים בלתי-מוסמכות, עלול לבסוף להגיע לכלל שימוש מסוכן. מתאימים לעניין זה הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2733/20 **אבו זיאד נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.10.21 מפי כב' השופט סולברג:

"אומר כבר בפתח הדברים, השתלשלות האירועים שנפרשה לפנינו עניינה במעשים פליליים חמורים וקשים; תופעה נפסדת ומסוכנת של סחר בכלי נשק ותחמושת[...] רעה חולה זו פוקדת את מדינתנו מזה זמן, והיא מזינה, דבר יום ביומו, את פעולות הטרור ואת עורקי הפשיעה החמורה, המסכנים את הציבור הישראלי, סכנת נפשות ממש, בכוח ובפועל. הקלות שאפיינה את מעשי הסחר במקרה דנן, וההתעלמות של השניים מפוטנציאל הנזק האדיר של מעשיהם החמורים, למען בצע כסף, אכן ראויים לגינוי רועם וענישה מחמירה".

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ועבירות בנשק כאשר כלי הנשק טעונים. נמצאתי למד כי הענישה במקרים אלו מגוונת שכן זו תלויה בנסיבות הפציעה, באופייה ובנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה. כמו כן, בהתייחס לעבירות הנשק נמצאתי למד כי בשנים האחרונות חלה אט אט מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירות בנשק. עם זאת, ברי, כי משקל ניכר בקביעת העונש בעבירות של החזקת נשק יש לתלות **באופי הנשק**, במידת קטלניותו, בכמות כלי הנשק המוחזקים, בתחמושת שנתפסה לצדו וכיוצ"ב. למעשה, "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" (ע"פ 9702/16 **אלוליאיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, ניתן ביום 13.9.17) (ראו בנוסף לעניין זה: ע"פ 4059/17 **סלמה נ' מדינת ישראל**, פסקה 5, ניתן ביום 24.4.18).

בהקשר זה יש להתייחס לחומרה היתרה הטמונה בשימוש בנשק כלפי אדם, בפרט מקום בו אותו שימוש הסתיים בפציעה ממשית. מתאימים לעניינו דבריו של כב' השופט נ' הנדל במסגרתו של ע"פ 1928/15 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.6.16, בציינו:

"המערער עשה שימוש בנשק חם. שימוש כזה כשלעצמו הוא דבר חמור: "ירי בנשק חם לעבר אנשים מהווה אלימות בדרגה גבוהה שלא ניתן להפריז בעוצמתה" (ע"פ 6520/14 **בוקאעי נ' מדינת ישראל**, פסקה 13, ניתן ביום 30.4.15) [...] חובתו של בית המשפט לתרום את חלקו כדי להפחית ממקרים חמורים מעין אלה, בהם "כל דאלים גבר". המחיר החברתי לא מאפשר מדיניות ענישה אחרת. **השימוש בנשק והתוצאה החמורה הם נתונים בעלי משקל רב.** חומרת העבירה ברורה. פעמים אין ספור חזר בית משפט זה על החומרה שבעבירות האלימות בכלל, ובפרט במקרים בהם נוטל אזרח את החוק לידייו.. (ההדגשות אינן במקור).

עוד ראו:

· ע"פ 7971/23 **אגבאריה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26.5.24, במסגרתו הושתו על כל אחד מהמערערים 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירה של נשיאה והובלה של נשק.

· ע"פ 5681/23 **חוא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.12.23, במסגרתו הושתו 35 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירות החזקה ונשיאה של נשק.

· ע"פ 2101/21 **טוביה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.7.21, במסגרתו הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירה שעניינה נשיאת נשק.

· ע"פ 7971/23 **אגבאריה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26.5.24, במסגרתו הושתו על כל אחד מהמערערים 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירה של נשיאה והובלה של נשק.

· ע"פ 5681/23 **חוא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.12.23, במסגרתו הושתו 35 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירות החזקה ונשיאה של נשק.

· רע"פ 33742-03-25 **דניאל נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.3.25, במסגרתו הושתו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירה שעניינה פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת אגרופן שלא כדין

· ת"פ (מחוזי ב"ש) 50481-07-19 **מדינת ישראל נ' אזברגה**, ניתן ביום 25.5.20, במסגרתו הושתו 34 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירות שעניינן נשיאת נשק ופציעה בנסיבות מחמירות.

· ת"פ (שלום ב"ש) 56935-04-24 **מדינת ישראל נ' רוק**, ניתן ביום 25.3.25, במסגרתו הושתו 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין ביצוע עבירות שעניינן פציעה כשהעברין מזויין והחזקת סכין.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות נשיאת נשק, יש להתייחס לע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 14.9.22, במסגרתו נקבע, כי מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין **נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג וברית**.

כאן המקום להתייחס ל**תיקון מס' 140 לחוק העונשין**, במסגרתו עוגנו **עונשים מזעריים** בכל הנוגע לעבירות שעניינן החזקה, הובלה או סחר בנשק שלא כדין. בתיקון זה, נתן המחוקק דעתו ביחס לטיפול בריבוי וגידול במספר עבירות הנשק, וכן בצורך למגרן. זאת דרך החמרת הענישה בצד העבירות ובקביעת עונש מינימום אשר לא יפחת מרבע מהעונש המרבי הקבוע בצד העבירה. התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקינן, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21, ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים, קרי הוראה זו נכנסה לתוקפה טרם ביצוען של העבירות מושא כתב-האישום דכאן, וביצוען של העבירות על-ידי הנאשם נעשה בתקופה בה הוראה זו חלה. עוד יצוין, כי ביום 9.1.25 הווארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26. אשר על כן, עלינו להתחשב בתיקון זה המשקף רצון המחוקק, זאת בייחוד לאור רוח התקופה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

נאשם 1 ביצע את העבירות בצוותא עם נאשם 2. העבירות היו מתוכננות. הנאשמים הצטיידו מבעוד מועד בכלי נשק ונסעו לכיוון ביתו של המתלונן כאשר כלי הנשק טעונים. הנאשמים ירו בצוותא לכיוון המתלונן ופצעו אותו. מששמעו אקיו של הנאשם ואביו את היריות ויצאו לחצר הבית, הנאשמים ירו גם לכיוונו של אביו ואחד מאקיו של המתלונן על מנת להימלט. לא זו אף זו, כתוצאה מהירי נפגעה בצווארה סוסה אשר שהתה בחצר. מטבע הדברים, עלול היה להיגרם נזק נוסף כפועל יוצא מירי שלא כדין בנשק. אך באורח נס לא הסתיים האירוע בפגיעה צמיתה או חמור מכך במוות. הסיבות שהביאו את נאשם 1 לביצוע עבירות אלו נותרו עלומות ולא הובהרו דיין. **הנאשם הבין את שהוא עושה, ואת הפסול במעשיו, הוא יכול היה וצריך היה להימנע מעשייתם.**

לאור כל המקובץ, בעניינו של נאשם 1, מצאתי לנכון לקבוע **מתחם עונש הולם אשר נע בין 36 לבין 65 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את **עברו הפלילי הנקי, החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו**

ומנטילת האחריות מצידו. מטבע הדברים, מאסר ממושך יפגע בנאשם ובבני משפחתו. לא נעלם מעיני תפקודו החיובי של הנאשם במסגרת מעצרו כפי שעולה מתוכן המכתב מטעם שב"ס כפי שפורט לעיל. עם זאת יש לזכור כי שירות המבחן בסופו של יום לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ואף המליץ על השתת ענישה מוחשית.

נוכח המקובץ, במצב דברים זה, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לעניין, מצאתי לנכון להשית על נאשם 1 את העונשים הבאים:

1. 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירות בנשק מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

3. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירות בנשק מסוג עוון או עבירת אלימות מסוג עוון.

4. פיצויים בסך **10,000 ₪ לטובת המתלונן**. סכום זה ישולם לטובת נפגע העבירה הנ"ל ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.9.25 ויועבר לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

נוכח האמור במסגרת תסקיר שירות המבחן, אבקש משירות בתי הסוהר לבחון את אפשרות שילובו של הנאשם בתהליך טיפולי במסגרת בית הסוהר.

כעת אפנה לדון בעניינו של נאשם 2

אזכיר לקורא כי נאשם 2 הורשע בביצוען של ארבע עבירות. האחת, עניינה פגיעה בנסיבות מחמירות, השנייה עניינה נשיאת נשק והובלתו, השלישית איסור לנהוג ללא רישיון נהיגה והרביעית נהיגה ברכב ללא ביטוח תקף. כאמור, וכפי שקבעתי בעניינו של נאשם 1, כלל העבירות הנכללות בכתב האישום מהוות אירוע אחד. העבירות נעשו בהמשך האחת לשנייה ובקשר ישיר. משהגיעו הנאשמים לביתו של המתלונן, הם דרכו את האקדחים וירו לכיוונו. כאשר ניסו הנאשמים לברוח מהמקום, ירו לכיוון אביו ואחד מאחיו של המתלונן, על מנת להצליח להימלט.

ערכים חברתיים

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם 2, הרי שגם בעניינו, הדברים מובנים מאליהם. מעשיו פגעו בזכותו של המתלונן **לשלמות גופו ושלמות נפשו, בשלום הציבור ובקניינו, בכבוד האדם ובזכותם של אחרים לחיות חיים שלווים ובלתי מופרעים**. כמו כן, הנושא ומוביל נשק לא חוקי ואף עושה בו שימוש, פוגע בראשונה **בביטחון המדינה ובמנגנוני שלטונה; בשלום הציבור ובסדר הציבורי**. הוא פוגע בביטחון הציבור **וחושף אותו לאירועי טרור עין כמו גם פלילי המבוצעים באמצעות נשק המוחזק והמושג שלא כחוק**. הפגיעה בערכים אלו ממשית.

את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות פגיעה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק, סקרתי לעיל בעניינו של נאשם 1 ועל כן אין צורך לסקור את זו גם כאן. אעיר, כי תיקון 140 לחוק העונשין, חל גם על עניינו של נאשם זה. עם זאת, בעניינו של נאשם זה, ראוי להפנות גם לפסיקה העוסקת בנהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח, ראו למשל:

· ת"פ (מחוזי ב"ש) 54230-03-21 **מדינת ישראל נ' שליבי**, ניתן ביום 23.5.22, במסגרתו הושתו 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל ושנת פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, בגין ביצוע עבירות שעניין הובלת נשק ותחמושת, שיבוש מהלכי משפט, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא פוליסה תקפה.

· ת"פ (מחוזי מרכז) 15627-03-19 **מדינת ישראל נ' אל כמלאת**, ניתן ביום 31.12.19, במסגרתו הושתו על נאשם 1, 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 5 שנות פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, בגין ביצוע עבירות שעניין, נשיאת נשק ותחמושת, נהיגה ללא רישיון נהיגה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

נאשם 2 ביצע את עבירת הפגיעה ועבירת הנשק בצוותא עם נאשם 1. העבירות היו מתוכננות. הנאשמים הצטיידו מבעוד מועד בנשקים ונסעו לכיוון ביתו של המתלונן. הנאשמים ירו בצוותא לכיוון המתלונן ופצעו אותו. מששמעו אָחיו של הנאשם ואביו את היריות ויצאו לחצר הבית, הנאשמים ירו גם לכיוונו של אביו ואחד מאָחיו של המתלונן על מנת להימלט. לא זו אף זו, כתוצאה מהירי נפגעה בצווארה סוסה אשר שהתה בחצר. מטבע הדברים, עלול היה להיגרם נזק נוסף כפועל יוצא מירי שלא

עמוד 10

כדין בנשק אך באורח נס לא הסתיים האירוע בפגיעה צמיתה או חמור מכך במוות. יתרה מכך, הנאשם 2 נהג ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח וסיכן את כלל משמשי הדרך. הסיבות שהביאו את נאשם 2 לביצוע עבירות אלו נותרו עלומות ולא הובהרו דיין. **הנאשם הבין את שהוא עושה, ואת הפסול במעשיו, הוא יכול היה וצריך היה להימנע מעשייתם.**

לאור כל המקובץ, בעניינו של נאשם 2, מצאתי לנכון לקבוע **מתחם עונש הולם אשר נע בין 38 לבין 67 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את **החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות מצידו**. מטבע הדברים, מאסר ממושך יפגע בנאשם זה ובבני משפחתו. גם נאשם זה נעדר עבר פלילי. עברו התעבורתי אינו כולל עבירות מרובות ואלו הכללות בחובו אינן רלוונטיות לענייננו, ובאופן יחסי אינן נגועות בחומרה יתרה. גם בעניינו של נאשם זה, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

נוכח המקובץ, במצב דברים זה, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לעניין, מצאתי לנכון להשית על נאשם 2 את העונשים הבאים:

1. 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירות בנשק מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

3. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירות בנשק מסוג עוון או עבירת אלימות מסוג עוון.

4. פסילת רישיון נהיגה למשך 12 חודשים. תקופת הפסילה תימנה מיום שחרור הנאשם ממאסר.

5. פיצויים בסך **10,000 לטובת המתלונן**. סכום זה ישולם לטובת נפגע העבירה הנ"ל ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.9.25 ויועבר לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, במעמד הצדדים.